

‘Marion Pauw weet een bloedstollende reeks gebeurtenissen van alle kanten te belichten, waardoor je als lezer verstrikt raakt in een web. Elke stem krijgt, met minimale middelen, kleur en diepte. Pas als je *Vogeleiland* uit hebt, kun je weer rustig slapen.’ Susan Smit

‘Een spannende en beklemmende mix tussen *Misery* en *Lolita*, maar dan in de Nederlandse polder.’ Robert Vuijsje

‘Een thriller die je aan het denken zet over vrijheid en onafhankelijkheid.’ Loretta Schrijver

‘Ik heb *Vogeleiland* in één ruk uitgelezen. Heel bijzonder hoe je je in alle personages kunt inleven.’ Hadewych Minis

‘Wat een pageturner! Ik vond het superspannend tot op het laatst. Dat ik dacht: krijg ik nou medelijden met de dader en haat ik het slachtoffer?’ Isa Hoes

‘Wat knap gedaan! Ik vond het bloedspannend, het kroop echt onder mijn huid.’ Roos Schlikker

‘Wat een boek. Kon niet stoppen met lezen.’ Anouk Smulders

‘Wat goed en indringend geschreven. Beklemmend. Mooi hoe de dader ook een mens van vlees en bloed is.’ Kim Pieters

‘*Vogeleiland* houdt je tot de laatste pagina gevangen.’ Daphne Deckers

‘Als het verleden geen verleden wil worden... Gevoelvol en in een soepele, rake stijl neemt Marion Pauw je mee in een razend spannend verhaal. Een verhaal van liefde en wreedheid, met veel inzicht in de menselijke geest geschreven. Niet weg te leggen.’ Saskia de Coster

‘Wauw, wauw, wauw.’ Laura van der Haar

‘Marion Pauw speelt behendig met perspectief en laat de lezer zo nadenken over begrippen als schuld en onschuld, ouderschap en slachtofferschap, vrijheid en gevangenschap. Je wordt genadeloos het verhaal in getrokken, daarna kun je al snel geen kant meer op. Ik kon niet meer stoppen met lezen.’ Femmetje de Wind

‘Steeds wanneer je denkt dat je het ergste hebt gehad, neemt het verhaal weer een onverwachte en absurde wending die je totaal ontregelt.’ Yvanka van der Zwaan

‘Prachtig! IJzersterk!’ Mabel van den Dungen

‘*Vogeleiland* is een claustrofobisch spannende thriller alsook een pijnlijk accuraat portret van disfunctionele (familie)relaties. Maar bovenal is het een ode aan het nimmer aflatende overlevingsinstinct van de mens.’ Elvin Post

‘*Vogeleiland* is zo’n boek dat onder je huid gaat zitten, en waarvan je de beelden nooit meer uit je hoofd krijgt. Marion Pauw is in staat personages te creëren die eng dichtbij komen.’ Elle van Rijn

‘Wow. Ben er stil van. Waanzinnig boek. We moeten een nieuw woord voor pageturner bedenken.’ May-Britt Mobach

‘Ik heb het ademloos uitgelezen, iedere keer dacht ik: nu weet ze vast niet meer hoe ze verder moet gaan, ze heeft zich behoorlijk in de nesten gewerkt met haar plot, maar ja hoor, daar komt weer een Marion-vervolg dat niemand anders kan bedenken.’ Yvonne Keuls

‘*Vogeleiland* heeft een enorme intensiteit die ik heel meeslepend vond. En aan het eind was ik echt ontroerd.’ Roos Vonk

Marion Pauw

Vogeleiland

the house of books

© Marion Pauw, 2021
© The House of Books, Amsterdam 2021
Omslagontwerp: Moker Ontwerp, Amsterdam
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5494 3
ISBN 978 90 443 5495 0 (e-book)
NUR 305

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Chris

Berend

We stonden naast elkaar in de ondiepe slenk jonge scheuten van lisdodde af te snijden, toen Marianne ineens in elkaar kromp. 'Is het begonnen?' vroeg ik.

Ze knikte.

'Maar liefje, dat is geweldig!' zei ik.

'Kan jij makkelijk zeggen.'

'Het komt goed, hè. Je weet dat het goed komt.'

Er verscheen een vaag lachje op haar gezicht. Ik omhelsde haar. Ondanks haar gezwollen buik voelde ze mager aan. Ik drong er altijd op aan dat ze meer zou eten, maar ze had nooit trek.

'Ik ga naar binnen.' Ze gooide het kapmes op de kant en veegde haar handen af aan haar jurk.

'Weet je het zeker? In *Veilig bevallen* staat dat je beter wat klusjes kunt doen zolang het nog niet doorzet.'

Ze wierp me een geërgerde blik toe en liep weg. Na enkele meters bleef ze staan en klapte naar voren. Na een kleine minuut liep ze weer door.

Als Marianne alleen wilde zijn, wist ik dat ik haar met rust moest laten. Het leven dat wij hadden gekozen was niet makkelijk. Ik gunde haar de momenten van chagrijn. Bovendien, die buien gingen altijd vanzelf weer over.

Ik had het boek *Veilig bevallen* van de toonaangevende verloskundige Beatrijs Smulders drie keer gelezen. In het voorwoord stond dat dit

handboek de lezer vooral zou helpen om op haar eigen instincten te durven vertrouwen. Ik kon me daar helemaal in vinden: alle zes miljard mensen die op dat moment de aarde bevolkten waren ooit door een geboortekanaal gegaan en dit vond al sinds Adam en Eva plaats, dus je zou denken dat het lichaam begrijpt wat het moet doen.

Neem komodovaranen. Een baby-komodo weet zodra hij uit zijn ei komt één ding: dat hij als de wiedeweerga een boom in moet klimmen omdat anders zijn eigen moeder hem zal opeten. Het dier blijft daar twee tot drie maanden zitten totdat het smakelijke er kennelijk van af is en komt dan pas naar beneden. Iedere baby-komodo weet dat, doet dat. Mijn punt is, wat zouden wij mensen allemaal *weten* als we niet de hele tijd zulke domme dingen zouden bedenken?

De zwangerschap was voorspoedig verlopen. Mariannes buik nam gestaag in omvang toe en het kind was zeer beweeglijk. Wanneer we naast elkaar op het smalle bed in het donker lagen en ik mijn handen op haar buik legde, kwam het altijd meteen naar me toe om mij te begroeten. Ik praatte veel tegen hem. Vertelde hem over het vrije leven dat hem te wachten stond. Totdat Marianne me wegduwde en zei: 'Praat nu maar weer tegen mij.'

Ik was ervan overtuigd dat het een jongen zou worden. Bij tweedehandswinkels kocht ik kleertjes die er kwalitatief het best uitzagen, ongeacht de kleur. Onze zoon zou zowel blauw als roze dragen en bij ons in bed slapen. Een eigen kamer zat er niet in, het had al maanden gekost om de hut zoals hij was uit te graven, en het leek me sowieso veel natuurlijker als een kind veilig bij de ouders sliep.

Ik nam de tijd om nog wat scheuten te snijden, raapte donsveren van zwanen die we goed zouden kunnen gebruiken voor kussens en genoot van een paar momenten van de zon. Het was verrassend warm voor de tijd van het jaar. Er zaten zelfs al knoppen aan de wilgen.

Een tijd later daalde ik langs de ladder af de hut in, die deels onder de grond lag. Het duurde even voordat mijn ogen aan het donker

gewend waren en ik Marianne ineengedoken op het oude spijlenbed zag zitten. Het bed had niet in de boot gepast. De poten hadden door het water gesleept gedurende het halfuur dat nodig was om naar het eiland te varen.

‘Maak het nou toch eens wat gezelliger voor jezelf,’ zei ik en ik stak de lantaarn aan.

Marianne draaide haar rug naar me toe en maakte een grommend geluid.

Ik zette een pan met water op het primusgasstel. Ze zou vast een kopje thee willen. ‘Heb je bijgehouden hoeveel minuten er tussen de weeën in zitten?’

‘Laat me nou, Berend.’

‘Ik hou het zelf wel bij.’ Even later begon ze te kreunen. Ik keek op het horloge dat ik speciaal voor de bevalling had aangeschaft. De wee duurde bijna een minuut. Een eerste bevalling kon wel vierentwintig uur duren, had ik gelezen. Het was zaak om het gezellig te maken, te ontspannen en warm te blijven. Over dat laatste maakte ik me zorgen. We waren de winter redelijk doorgekomen met het kleine gaskacheltje, maar warm was anders. Het had een keer zo stevig gevoren dat het butaangas niet meer bruikbaar was. Het enige wat we nog konden doen was al onze kleren aantrekken en dicht tegen elkaar aankruipen. We hadden de hut sindsdien beter geïsoleerd met Perzische tapijten die ik langs de weg vond of bij de kringloopwinkel in Kampen. Inmiddels lagen er drie dubbeldik op de grond en waren ook alle wanden ermee bekleed, waardoor de hut op een shishalounge leek.

Het was jammer dat we geen vuur konden maken in de hut. Er was te weinig ventilatie en bovendien zou de optrekkende rook aandacht trekken. Vuur maken deden we uitsluitend buiten en alleen als het mistte. Ik schatte de temperatuur in de hut op zo’n vijftien graden. Het zou vast lukken om het een paar graden warmer te krijgen, misschien zou het net behaaglijk worden. Ik besloot om een paar extra kaarsen aan te steken. In deze kleine ruimte van hooguit tien vierkante meter zou dat al schelen.

Vier minuten later kreeg Marianne een nieuwe wee. De thee was inmiddels klaar, maar ze weigerde te drinken. Ook weigerde ze de deken die ik om haar schouders wilde slaan.

Ik zette de spulletjes klaar die ik had aangeschaft: kraammatrassen, steriele gaasjes, alcohol en watten. Veel zorgen maakte ik me niet, Marianne was jong, sterk en had een hoge pijngrens. Zelfs toen ze een keer een vishaak in haar duim kreeg en ik een grote snee had moeten maken om hem eruit te krijgen, gaf ze geen krimp.

Drie uur later brak het vruchtwater. Ik nam het natte kraammatras, dat al weken op het bed had gelegen voor het geval dat, mee naar buiten om het goed te kunnen bekijken. Het vruchtwater was vaag lichtroze van kleur, precies zoals het zou moeten zijn. Kort daarna begonnen de weeën elkaar in hoog tempo op te volgen. Waar Marianne eerder zwijgzaam en op zichzelf was geweest, sloeg haar stemming nu om. Ook dit hoorde erbij. De bevalling kwam nu overduidelijk in een stroomversnelling en de endorfine zou snel zijn werk doen.

Ze begon heen en weer te drementelen in de hut. Drie stappen heen, drie stappen terug, meer ruimte was er niet. ‘Weet je zeker dat het goed komt?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk komt het goed,’ zei ik. ‘In Afrika bevallen de vrouwen gewoon in het veld. Ze bijten de navelstreng door en hup, ze lopen weer verder.’ Toen ze nog niet helemaal overtuigd leek, voegde ik eraan toe: ‘We doen dit samen. Jij en ik, een onoverwinnelijk team.’

‘Ik weet het niet,’ zei ze. ‘Misschien moeten we toch naar het ziekenhuis.’ Ze leek ineens jong en onzeker, zoals ze ook wel kon zijn.

Angst is een normale emotie tijdens de bevalling, wist ik uit *Veilig bevallen*. Ik had er al rekening mee gehouden dat er een moment zou komen waarop Marianne zou gaan twijfelen. Het was aan mij om het hoofd koel te houden en niet af te wijken van het plan. ‘We kunnen dit. Heb vertrouwen.’

De volgende wee diende zich aan en ze had al haar aandacht nodig om die op te vangen. Ik keek op mijn horloge. Sinds het vruchtwater

was gebroken, waren de weëen een stuk heviger geworden.

Toen het voorbij was, ging ze hijgend op het bed zitten. 'Ik wil een dokter.' Haar stem klonk anders dan daarnet. Paniekeriger.

'Je moet volhouden, liefste.' Ik streek haar haar glad, dat alle kanten op stond. Ze had me eerder vertrouwd, ze zou het ook nu moeten doen. 'Elke wee brengt je dichterbij de baby en je doet het hartstikke goed.' Complimenten geven was belangrijk.

'Ik kan het niet. We moeten naar het ziekenhuis.'

'Je wilt nu niet een halfuur in een boot zitten en dan ook nog een halfuur achter op een fiets.' Ik nam haar gezicht tussen mijn handen. Wilde ogen en een bezweet voorhoofd. 'Het komt goed. Het zou me niets verbazen als je binnenkort al persdrang krijgt.'

Een moment van stilte. Daarna rukte ze zich van me los, greep naar haar buik en schreeuwde. Ik keek op mijn horloge. Tussen deze en de voorgaande wee zat minder dan een minuut. 'Dat het zo heftig is, betekent juist dat de baby er bijna aankomt,' zei ik.

'Je moet me naar het ziekenhuis brengen!' krijste ze. 'Nu! Hoor je me!' Ze stond op, duwde me met onverwacht veel kracht opzij en klom via de ladder naar buiten. Ik liep haar achterna, langs het aardappelveldje dat we net hadden aangelegd, over de wildwissel.

Toen Marianne bijna bij de lagune was aangekomen, bleef ze staan en ze boog voorover met haar handen op haar bovenbenen. Ze krijste zo hard dat ze het op de wal hadden kunnen horen. Ik legde mijn hand op haar schouder. 'Toe, kom mee naar binnen. Je bent er bijna.'

'Je kunt de tering krijgen!' krijste ze. 'Ik ga naar de overkant.'

Ik had gelezen dat vrouwen erg emotioneel kunnen worden tijdens de bevalling. Marianne had duidelijk veel pijn en het schelden leek me een prima manier om stoom af te blazen. Ik bleef rustig staan en zei niets.

Toen de wee in kracht was afgenomen, zette Marianne het weer op een lopen. Het was verbazingwekkend hoe snel ze voortbewoog voor iemand die aan het bevallen was.

'Probeer te ontspannen. We hebben dit uitgebreid besproken en

we wisten dat het niet makkelijk zou worden. Bovendien weet ik niet eens of je het ziekenhuis wel háált!’ Op mijn horloge zag ik dat de laatste wee zeker drie minuten had geduurd. ‘Het zou me niets verbazen als je al bijna volledige ontsluiting hebt...’

Marianne stormde het water in en probeerde de boot uit het riet te trekken. Het was inmiddels laat in de namiddag. In de laatste stralen zon zag het water er fluwelig uit. Als het niet zo’n panieksituatie was, had ik ervan kunnen genieten.

‘Marianne!’ Ik ging haar achterna en pakte haar bij haar schouders.

Woest begon ze om zich heen te slaan. Haar ogen waren een en al oogwit en er stond schuim op haar mond. Ik weerde haar slagen zo goed als ik kon af, maar ik voelde dat ook ik mijn kalmte aan het verliezen was. Wat te doen als de aanstaande moeder het op een vechten zet was niet aan de orde gekomen in *Veilig bevallen*. ‘Kalm aan,’ zei ik, maar ze ging maar door.

Ze verloor haar evenwicht en viel. Het water was ondiep, maar diep genoeg om doorweekt te raken. Ik dacht aan hoe de baby gevaar liep nu het Ketelmeerwater vrijelijk het geboortekanaal in stroomde. Ik pakte Marianne bij haar arm en trok haar overeind. Zodra ze weer op haar voeten stond, begon ze meteen om zich heen te slaan. ‘Hou op!’ riep ik met overslaande stem. ‘Hou op, verdomme!’

Marianne was zeker vijftien centimeter kleiner dan ik, maar evengoed presteerde ze het om me vol op mijn neus te raken. Het geluid van een droog takje dat knapt. In een reflex sloeg ik terug. Mijn vuist tegen haar jukbeen.

Ze keek me stomverbaasd aan. In de late middagzon was het donkerblauwe randje om haar irissen goed zichtbaar, haar huid had een goudachtige gloed en haar lippen waren vol door de zwangerschap. Nooit eerder had ik zoveel van haar gehouden als op dat moment. ‘Sorry,’ begon ik en ik wilde zeggen dat ik haar nooit pijn had willen doen, nooit.

‘Haal me hier weg!’ Tranen stroomden over haar wangen. ‘Ik wil hier weg!’

Ik haalde diep adem. ‘Liefje,’ zei ik zo rustig als ik kon. Ik pakte haar bij haar schouders vast. Deze keer liet ze het toe. ‘Kijk me aan.’ Ze deed het.

‘We moeten naar binnen.’ Ineens werd ik me bewust van de kou. Het water kon niet warmer zijn dan een graad of twaalf. Op mijn hoede, alsof ik met een niet geheel tam dier te maken had, manoeuvreerde ik haar richting de oever. Ze liet het gebeuren. Alle energie was uit haar verdwenen en ook de weeën waren gestopt. Terwijl we door de hoge begroeiing strompelden, zij met haar volle gewicht aan mijn arm, warm bloed stromend uit mijn neus over mijn mond en kin, had ik een vaag gevoel van spijt.

Gelukkig was het behaaglijk warm in de hut. Marianne liet zich als een gedwee kind door mij uitkleden. Ik trok haar een schone jurk aan en sloeg dekens om haar heen. Inmiddels was ze aan het klapper-tanden. ‘Het komt wel goed, liefje,’ bleef ik zeggen, misschien wel meer tegen mezelf dan tegen haar.

Nadat ik haar op het bed had geïnstalleerd, waste ik het opgedroogde bloed van mijn gezicht en voelde voorzichtig aan mijn neus. Een spiegel hadden we niet. Waarom zou je jezelf willen bekijken? Met mijn vinger streek ik zachtjes over mijn opgezwollen neusbrug en voelde dat er een rare hoek in zat. Ik hoorde een zacht krakend geluid, alsof iemand over verse sneeuw loopt. Een van mijn neusgaten zat verstopt.

‘Wat als het er niet meer uit komt?’ vroeg Marianne opeens.

‘Het komt wel.’ Ik deed mijn best om mijn stem geruststellend te laten klinken, al had ik een gejaagd gevoel in mijn borst en was mijn ademhaling te snel en te hoog, maar dat hoefde zij niet te weten. ‘Als je ontspant, komen de weeën vanzelf weer op gang.’

Ik pakte mijn neus met twee handen vast, een aan de bovenkant en een aan de onderkant, haalde diep adem en duwde het onderste deel met een ferme beweging terug op zijn plaats. Vervolgens propte ik watten in mijn neusgat om het bloeden te stoppen.

Opeens werd het me allemaal te veel. Ik voelde me duizelig en was bang dat ik zou gaan huilen. 'Ik moet naar buiten,' zei ik.

Marianne lag als een kleine bal op het bed met haar rug naar me toe en reageerde niet. Ik klom de hut uit, liep over de wissel naar de westkant van het eiland en keek uit over het Ketelmeer. Aan de horizon kleurde de lucht inmiddels een zacht donkerpaars. In de verte hoorde ik de snelweg. Ik sloot mijn ogen en probeerde helder na te denken. Wat als de bevalling niet meer op gang kwam? Wat als het mis zou gaan met het kind? Wat als het mis zou gaan met Marianne? Was dit het moment waarop ik haar naar een ziekenhuis moest brengen?

De afspraak was dat we alleen in uiterste noodgevallen, gevallen die zo ernstig waren dat de consequenties ertegenop zouden wegen, hulp zouden zoeken. Dit was een bevalling, nota bene. Een natuurlijke gebeurtenis en beslist geen noodgeval, tenzij je er zelf een van maakte. Denk aan de Afrikaanse vrouwen, zei ik tegen mezelf. Denk aan de zes miljard mensen.

De schemer zette in. Ik draaide me om en keek naar de lucht. Aan de andere kant van het eiland, boven Haatland, het industrieterrein bij Kampen, zag ik de vuilige oranje gloed hangen. Ik had al heel lang niet meer gehuild, maar nu voelde het alsof mijn borst zou openbreken en ik zou verdrinken in mijn tranen.

Toen hoorde ik het. Een trage vleugelslag. Twee enorme vogels kwamen aangevlogen. Sinds een paar jaar overwinterde een zeearend in de hoge wilgen op het oude deel van Vogeleiland. Ik had de arend al een paar dagen niet meer gezien en was ervan uitgegaan dat hij naar het oosten was vertrokken om daar de zomer te vieren. Maar hier was hij, met in zijn kielzog een vrouwtje. Ze landden in een van de bomen, hun indrukwekkende silhouetten staken af tegen het licht van de bijna volle maan. Het kon maar één ding betekenen: de zeearenden hadden ervoor gekozen zich hier te vestigen. Ik zag het als een teken: de baby zou geboren worden. We zouden gelukkig zijn.

'Het komt goed,' zei ik hardop.

Toen ik het luik opendeed, rook ik een weeïge geur. 'Marianne?'

vroeg ik voorzichtig. Ik klom via de ladder naar beneden. Marianne lag op bed, met haar rug naar de ingang. Een enorme bloedvlek op haar billen. Ze bewoog niet.

‘Marianne?’ vroeg ik nog een keer.

Mijn oog viel op het Perzische tapijt. Ik schrok.

Een levenloos mensje. Eromheen lag een plas bloed, de placenta ernaast.

Ik pakte een handdoek en raapte de baby op. Het was een meisje. Ze was blauwpaars en leek niet te ademen. Om eventueel slijm eruit te halen haalde ik mijn pink door het mondje en wreef haar droog met de handdoek. ‘Kom op,’ zei ik. ‘Kom op!’ Zachtjes bleef ik met de handdoek over het lijfje wrijven. Als het goed was zou de baby vanzelf adem gaan halen. Ik wist alleen niet hoelang ze hier al op de grond lag.

‘Marianne!’ schreeuwde ik weer.

Ze reageerde nog steeds niet.

Toen herinnerde ik me dat ik in een film had gezien dat een verloskundige een baby op zijn kop had gehouden toen het niet op gang kwam. Ik pakte haar bij de voeten. Het lijfje bungelde slap naar beneden. En toen, als door een wonder, voelde ik met een schok het leven door het kleine lichaam trekken. Een verontwaardigde kreet volgde.

Ik nam de baby terug op mijn arm. Ze had allemaal fijne donshaartjes in haar gezicht. ‘Marianne...’ Ik probeerde het zo liefdevol mogelijk te zeggen, maar moest hard praten omdat de baby inmiddels was gaan krijsen. ‘Wil je zien wat een prachtig meisje we hebben gekregen?’

Weer het grommende geluid. Ik bleef hulpeloos staan met de baby in mijn armen die maar bleef huilen. Ik legde het meisje tegen Mariannes rug aan, zodat ze haar moeder zou ruiken en haar warmte zou voelen. Daarna legde ik een deken over de twee heen. Er waren veel dingen die moesten gebeuren nu: water koken, een kruik maken, de navelstreng doorknippen. De baby leek iets te kalmeren, het krijsen

was overgegaan in een zacht gemekker. Daardoor kon ik ook weer wat beter nadenken. Terwijl ik wachtte tot er stoom uit de ketel kwam, daalde het besef in.

De baby leefde.

Marianne leefde.

We hadden het gered.

Nicole

Ik kan het niet nog langer aan om bij mensen te zijn. Niet vanwege hén, zij kunnen er niet eens zoveel aan doen, maar vanwege mijn eigen belachelijke gedoe. Ik ben soms net een stewardess zoals ik het iedereen naar de zin probeer te maken: ‘Wil je kip of wil je pasta?’ Ik doe alles voor je, ben wie je wilt, wanneer je wilt, hoe je wilt, als je me maar niet verlaat. Ik zit gevangen in een patroon van me aanpassen totdat er niets meer van mij over is en ik bij het grofvuil wordt gezet. En dat moet veranderen.

‘Weet je wat het probleem is? Jij kunt niet alleen zijn,’ zei mijn ex Casper toen we op mijn verzoek nog een keer gingen koffiedrinken zodat hij voor de zoveelste keer kon uitleggen waarom hij niet meer met me verder wilde. Het had als een verwijt geklonken.

Ik zocht naar manieren om te bewijzen dat ik dat wel kon, heel goed zelfs, toen zich vanuit het niets een briljante oplossing aandiende: ik erfde een *finca* in Spanje. Tante Willy, een tante aan vaderskant die ik zelden had ontmoet, was een paar maanden geleden overleden en verrassend genoeg had ze mij aangewezen als erfgenaam. Een finca, zo leerde ik op Google, werd vroeger gebruikt als verblijfsruimte voor boeren om uit te rusten tijdens het werken en er desnoods een nachtje te slapen. Je hebt ook *cortijos*, daar stonden vroeger de beesten. En heet een huis *casa* of *villa*, dan is het nieuw en waarschijnlijk gebouwd door buitenlanders, want een Spanjaard gaat niet voor zijn lol op het platteland zitten.

Het huis van wijlen tante Willy heette Finca la Soledad. Dit be-

tekent letterlijk 'Boerderij de Eenzaamheid'. Toen ik het bericht van de notaris las, hoefde ik er niet over na te denken; het voelde of de beslissing al voor mij was genomen. Ik boekte een ticket naar Málaga.

Vanochtend in Nederland regende het en was het acht graden, maar in Zuid-Spanje schijnt de zon en dragen mensen korte mouwen. Ik rijd naar de notaris in Vélez-Málaga, een stadje aan de Middellandse Zee dat voornamelijk bewoond wordt door oude vrouwen met kleine hondjes en door mannen met lange wenkbrauwharen die om tien uur 's ochtends al hun eerste biertje drinken.

De notaris, Carmen José, overhandigt me een roestige sleutel.

'Wat is het adres?' vraag ik.

'Dat is er niet,' antwoordt Carmen José. 'Maar als je je telefoon geeft, zal ik een pin zetten.'

Ze zet de kaart in satelliet-weergave. Het duurt even voordat ze de juiste locatie heeft gevonden. Daarna laat ze haar telefoon aan haar assistent zien, die ook Carmen heet, maar dan Carmen Maria. Ze zegt iets in het Spaans als: 'Hier is het toch?'

Carmen Maria fronst haar wenkbrauwen, neemt de telefoon over, vergroot de kaart en verkleint hem weer met haar keurig onderhouden nagels. 'Ik denk het wel.'

'Als je het huis niet kunt vinden, kom je maar gewoon terug.'

Ik neem mijn telefoon weer over.

'Wat ben je van plan te doen met het huis?' vraagt Carmen Maria. 'De markt is op dit moment redelijk goed. Veel Nederlanders. Ik kan je introduceren bij een makelaar.'

'Ik denk dat ik er eerst een tijdje zelf ga wonen,' zeg ik.

'Met... je man?'

'Alleen.'

Carmen José trekt haar wenkbrauwen op en Carmen Maria barst zelfs in lachen uit. 'Het is behoorlijk afgelegen,' zeggen ze dan. 'Vind je dat niet eng?'

'Mijn tante heeft er toch ook in haar eentje gewoond?' zeg ik.

Daar kunnen ze niets tegen inbrengen. Ik meen zelfs ontzag in hun ogen te zien.

‘Heel veel geluk,’ zegt Carmen José en het klinkt alsof ze het meent.

Het huisje ligt in een Nationaal Park met de niet te onthouden naam Sierras de Tejeda, Almijara y Alhama. Ik rijd eerst een halfuur over een verharde weg langs enkele witte bergdorpjes, daarna sla ik rechtsaf de bergen in. Alles is groen nu. Heel af en toe staat er nog een huis, maar verder bestaat het landschap uit bomen en rotspartijen. Na een tijdje gaat de verharde weg over in een zandpad met grote gaten erin. Ik hoor een paar keer de onderkant van de auto over rotsen schrapen. Normaal zou ik in paniek raken van dit soort dingen, maar op een vreemde manier voel ik me rustig. De weg wordt steeds smaller en het ravijn naast me steeds dieper. ‘Nog acht minuten,’ zegt Google Maps. Ik rijd door een beekje dat vrijelijk over de weg stroomt, sla linksaf en zie iets hoger een klein huisje liggen. Ik check de pin van Carmen José. Mijn telefoon heeft geen bereik meer, maar dit moet het zijn.

Ik parkeer de auto voor het huis op de helling, controleer een paar keer of de handrem er wel goed op zit en loop het pad op. Het witte huisje heeft lavendelblauwe luiken, een lavendelblauwe voordeur en lijkt in goede staat te verkeren. Om het huis staan een paar enorme agaveplanten en aan de zijkant groeit roze bougainvillea. Het huis kijkt uit op een prachtige vallei. Geen burenen te zien. Het is zo stil dat ik de neiging moet onderdrukken om te gaan schreeuwen.

Ik steek de sleutel in het slot. Het heeft iets raars om zomaar het huis van iemand binnen te gaan die weliswaar familie, maar verder een volmaakte vreemde is en dood bovendien. Ik draai de sleutel om en stap naar binnen.

Binnen is het donker. De luiken van het huis zitten allemaal dicht. Het ruikt muf in het halletje. In de hoek staat een kapstok waar een jas aan hangt. Ik voel me net een inbreker. Of in elk geval iemand die hier niet thuishoort. Ik overweeg me om te draaien en weg te gaan,

maar ik moet niet flauw doen. Dit huis is nu van mij. Ik heb het volste recht om hier te zijn.

Ik doe een paar luiken open. De lentezon straalt naar binnen. Een paar gezondheidssandalen en laarzen staan tegen de muur. Via een klein opstapje kom ik in een eenvoudige keuken. Achter de gordijntjes die voor de kasten hangen staat een enorme voorraad linzen in blik. Op een plank verstoffen potjes kruiden en enkele voorraadpotten met rijst en pasta, en in de hoek staat een tafelmanier koelkast vol met beschimmelde etensresten.

Ik ga verder met mijn ronde door het huis, alsof ik door een museum loop. Er is een kleine woonkamer met een tafel met maar één stoel en een versleten leren sofa met een bijzettafeltje. Op het tafeltje ligt een opengeslagen Spaanstalig boek van een schrijver die ik niet ken. In de open haard ligt een verkoold stuk hout.

De slaapkamer: een kledingkast en een verrassend nieuw bed. Het dekbed ligt slordig opengeslagen, alsof mijn tante er nog maar net uit is gestapt. Het onderlaken is verkreukeld op de plek waar ze heeft gelegen. Ze is op eigen houtje naar een dokter gereden en vervolgens twee dagen later in het ziekenhuis aan een verwaarloosde longontsteking gestorven. Zou ze die ochtend toen ze opstond en het dekbed opzij gooide hebben geweten dat ze nooit meer terug zou keren?

Onderweg heb ik bij een grote supermarkt, zo een waar je naast levensmiddelen ook televisies, synthetische kleding en plastic tuinmeubelen kunt halen, een complete kofferbak aan spullen ingeslagen. Ik haal een emmer met schoonmaakmiddelen en een rol vuilniszakken uit de auto, trek plastic handschoenen aan en ga aan de slag.

Je leert iemand goed kennen door haar huis schoon te maken. Tante Willy was hoogstwaarschijnlijk veganistisch en leefde zeer minimalistisch en solitair. Afgezien van onze achternaam en het feit dat ik vegetariër ben (niet hetzelfde als veganist, maar het komt in de richting), hebben we weinig met elkaar gemeen. De enige uitspatting die tante Willy zich had veroorloofd was een rijk gevulde boekenkast.

Ik zie nergens een televisie, er is geen bereik en ook geen wifi. Wat deed ze de hele dag?

Mijn appartement in Amsterdam pulde uit, ik had tien vuilniszakken vol spullen weg moeten gooien om het leefbaar te maken voor de onderhuurder. En ik haatte het om ook maar een avond alleen te zijn. Nu is de mens ook niet gemaakt om alleen te zijn, we zijn immers kuddedieren. Als er niemand anders bij ons is, denken we onbewust dat er iets mis met ons is. Ik vraag me af of Willy haar huis aan mij had nagelaten als ze had geweten hoe materialistisch en behoeftig ik ben.

Wanneer ik klaar ben met schoonmaken, dek ik het bed op met het nieuwe beddengoed dat ik heb aangeschaft. Het oude beddengoed doe ik in een vuilniszak. Ik zet overal waxinelichtjes neer en een foto van mij en mijn twee beste vriendinnen: Eva en Marly. We waren samen op wintersport en vonden onszelf heel schattig met wollen mutsen op en rode neuzen van de Jägermeister. Zowel Eva als Marly heeft nu een baby. Van beiden wist ik niet dat ze ' bezig waren voor een kind', opeens waren ze allebei zwanger. Schoorvoetend hadden ze het aan me verteld, alsof ik niet blij voor ze zou kunnen zijn omdat Casper en ik nou eenmaal andere ideeën hadden over onze levensinvulling. In de maanden daarna gingen ze samen op zwangerschapsgymnastiek en spraken ze zonder mij af om urenlang over allerlei baby-gerelateerde zaken te praten. Langzaam maar zeker voelde ik hoe hun band sterker werd en ik iemand werd voor erbij. Kort nadat de baby's waren geboren, de een drie weken na de ander, maakte Casper het uit. Ik belde Marly. Ze nam niet op. Ik belde Eva. Ze nam niet op. Toen belde ik mijn moeder. Die nam wel op, maar zodra ik haar stem hoorde, verging me de moed om het haar te vertellen. Toen ze vroeg hoe het met me ging, zei ik 'goed' en dat ik haar per ongeluk had gebeld.

Marly belde me als eerste terug en vijf minuten nadat ik ophing, belde Eva. Ze had het nieuws al gehoord van Marly. Kennelijk nam Eva wel op wanneer zij belde.

Tussen alle borstontstekingen, gebroken nachten en eerste tandjes door probeerden Marly en Eva er voor me te zijn, maar ik had telkens het gevoel dat ik te veel was. Op mijn beurt probeerde ik een leuke tante voor de baby's te zijn. Maar mijn stem klonk nep-opgewekt, volgens Casper was dat heel vaak zo, en nu hoorde ik het zelf ook. En om een of andere reden begonnen Sterre en Max altijd te huilen wanneer ik ze vasthield. 'Nicole is niet zo goed met baby's,' zei Marly en Eva beaamde dat. Tegenover hun baby's noemden ze me Tante Merlot, terwijl ik nota bene net gestopt was met drinken.

Het is al bijna halfzeven 's avonds wanneer ik me realiseer dat ik sinds het vliegtuigontbijt niets meer heb gegeten. Ik eet twee mueslirepen en ik zie vanaf het kleine terrasje aan de achterkant van het huis hoe de zon langzaam achter een berg verdwijnt. Ook hier staat maar één stoel. Ik stel me voor hoe tante Willy hier heeft gezeten en naar hetzelfde uitzicht heeft gekeken. Wat zij kon, kan ik ook.

Zodra de zon weg is, wordt het koud. Ik trek twee truien over elkaar aan en probeer de openhaard aan te maken, maar elke keer loopt de kamer vol met rook en doven de vlammen na enkele minuten. Na een paar pogingen besluit ik het op te geven en naar bed te gaan. Ik doe de luiken dicht en draai de deur op slot. Nadat ik mijn tanden heb gepoetst, controleer ik of alles écht dicht zit.

De lakens voelen klam aan en het ruikt onmiskenbaar muf in de slaapkamer. Het liefst zou ik nog een keer controleren of alles goed op slot zit, maar ik verman mezelf. Ik haal diep adem en doe het licht uit. Het is meteen aardedonker, waardoor het nog meer opvalt dat het doodstil is. Afgezien van mijn eigen ademhaling, hoor ik helemaal niets, waardoor elk geluid dat er wel is – een krakende tak, de roep van een nachtvogel, de wind door de bomen – extra opvalt. Ik voel me als de drie biggetjes in een huis van stro, en de wolf kan elk moment aankloppen.

Ik sluit mijn ogen en concentreer me op mijn ademhaling. Ik probeer aan allerlei dingen níét te denken: dat ik in het bed van een dode

vrouw lig, dat er in de wijde omtrek niemand is, dat ik niet weet wat hier in Spanje het alarmnummer is, en al wist ik dat wel: ik heb geen bereik.

Bovenal probeer ik niet te denken aan Marianne.